

opusdei.org

Sveti supružnici, svete obitelji

Razmišljanja nadbiskupa Los Angelesa, Jose Gomeza, o posljednjim danima Sinode o obitelji. „Toliko je mnogo svetih supružnika, skrivenih svetaca svakodnevice, u svakom vremenu i na svakom mjestu u Crkvi.“

12.11.2015.

**Sveti supružnici, svete obitelji:
Razmišljanja o posljednjim danima
Sinode**

Napisao: Nadbiskup Jose H. Gomez

Kada je Sinoda-2015 započela svoj završni tjedan zasjedanja, Papa Franjo kanonizirao je bračni par, Louisa i Zéile Martin, među čijih devetoro djece pripada i Crkvena naučiteljica, Sv. Terezija iz Lisieuxa

Louis i Zéile vodili su skroman, skroviti život. Taj život bio je ukorijenjen u ritmovima dnevne mise i svakodnevnih dužnosti – zarađivanje za život, priprema obroka i obavljanje kućanskih poslova, podučavanje djece, služenje u zajednici i jednostavno uživanje u zajedničkom provođenju vremena kao obitelj. Par je poznao ljubav i radost, ali i patnju i tugu – četvero njihove djece umrlo je dok su bila dojenčad.

U svojoj nedjeljnoj homiliji, Papa Franjo nazvao ih je „**svetim supružnicima**.“

Sveti Louis i Zélie nisu rijetkost. Toliko je mnogo svetih supružnika, skrivenih svetaca svakodnevice, u svakom vremenu i na svakom mjestu u Crkvi. I danas postoje sveti supružnici i svete obitelji u svakom dijelu svijeta – obični muškarci i žene koji se trude vjerno živjeti prema učenjima Crkve i po milošću njezinih sakramenata.

To je ono za što je Sinoda i namijenjena – za pomagati supružnike u njihovom pozivu muževa i žena, pomagati im suočiti se s izazovima na koje nailaze u društvu, nadahnjujući ih da žive predivan Božji plan za njihove živote.

Medijski osvrti na Sinodu mogu nas dovesti u iskušenje da pomislimo kako su učenje i običaji Crkve neka vrsta političkog „programa“ ili skup „stajališta“ o određenim pitanjima. Ipak, istina je da katolička vjera nije

ni program niti skup pravila. Katoličanstvo jest vizija Stvaranja, vizija ljudske osobe i ljudske obitelji, vizija koja je veličanstvena i transcendentna. Sve u Crkvi – sva naša učenja, naši običaji i disciplina – proistječu iz ove vizije, koja nam je dana od Boga po Svetom Pismu i kroz živu Tradiciju Crkve.

Papa Franjo rekao je da u razmišljanjima o obitelji moramo biti „vođeni Riječju Božjom, na kojoj leži temelj **svetog zdanja obitelji**, domaće Crkve i Božje obitelji.“ To je istina. I dok ulazimo u posljednji tjedan Sinode, mislim da je za nas važno da imamo na umu ovaj „temelj“, da pokušamo jasnije spoznati Božju viziju obitelji te da shvatimo koliko je obitelj važna za budućnost Crkve i civilizacije.

Božji san

Sv. Pavao nazvao je brak „**otajstvom velikim**.“ Ovo otajstvo upisano je u

stranice Svetog Pisma od početka do kraja – od braka prvog muškarca i žene u trenutku stvaranja do kozmičke svadbene gozbe Krista i njegove Nevjeste kada dođu novo nebo i nova zemlja te vrijeme više ne bude. Govoreći o Stvoriteljevom naumu, papa Franjo koristi se izrazima divljenja i strahopoštovanja. Na prošlogodišnjem izvanrednom konzistoriju, upotrijebio je izraz **„božji veličanstveni plan za obitelj.“** Na Svjetskom susretu obitelji u Philadelphiji, i ponovno u svojoj homiliji na otvaranju trenutne sinode, brak je nazvao **„božjim snom za njegovo ljubljeno Stvorenje.“** Isus Krist otkrio nam je ovaj san dolaskom na svijet u ljudsku obitelj. Sveta Obitelj iz Nazareta pokazuje nam da bi svaka obitelj trebala biti Božja „ikona“, slika Presvetoga Trojstva u svijetu.

I danas se sjećam prekrasnih riječi sv. Ivana Pavla II. u Puebli, Mexico, na početku njegovog pontifikata: **„Naš Bog u njegovom najdubljem otajstvu nije osamljenost već obitelj, jer u sebi ima očinstvo, sinovstvo i srž obitelji, koja je ljubav.“**

To je Božji plan za ljudsku obitelj. Svaka obitelj pozvana je biti „domaća Crkva“ koja odražava zajedništvo ljubavi u Trojstvu. Svakom bračnom paru dan je poziv – trajno živjeti svoju ljubav u uzajamnom i potpunom sebedarju, te obnavljati lice zemlje djecom koja su plod njihove ljubavi i dragocjene ljubavi našeg Stvoritelja. Bračna ljubav je vječna i ne može biti rastočena jer je znak Božjeg vlastitog saveza sa Stvaranjem.

Zadaća Crkve jest nastaviti Božji „obiteljski plan“ za Stvaranje – pozivati muškarce i žene iz svih

naroda i država u jednu Božju obitelj, sjedinjenu u njegovom Sinu, Isusu. Zbog toga će Crkva uvijek ozbiljno shvaćati područja ljudske spolnosti, braka, obitelji i djece. Zato i litanije velikih mučenika Crkve uključuju nebrojene muškarce i žene koji su umrli braneći nauk Crkve i njezine običaje – Agnezija i Cecilija u starom Rimu; Thomas More i Charles Lwanga; franjevci mučeni u Georgiji tijekom evangelizacije Novog svijeta. I još mnogi drugi.

Kriza obitelji

Neki od moje braće biskupa dali su primjedbu na osjećaj hitnosti – neki su ga nazvali i tjeskobom – koji se mogao osjetiti tijekom ove Sinode. Tmurno raspoloženje odražava se u **radnom dokumentu** koji je činio osnovu naših razgovora tijekom protekla tri tjedna. Papa Franjo često je spominjao **duboku kulturnu krizu** s kojom se obitelj suočava. I na

ovoj Sinodi postoji osjećaj da je obitelj „kakvu poznajemo“ u opasnosti od nestajanja – ugrožena ekonomskim, kulturološkim i ideološkim silama.

U korijenu krize obitelji jest kriza pouzdanja u Boga – gubitak osjećaja da je on naš Otac i Stvoritelj te da ima plan, „san“ za svoje Stvorenje, plan za naše živote. Obitelj danas ugrožena je onim istim „antropocentričnim“ i „tehnokratskim“ mentalitetom na kojeg Papa Franjo upozorava u ***Laudati Si***, svojoj enciklici o Stvaranju. Ovaj mentalitet odbija „stvarnosti“ Stvaranja i ljudske naravi. Sve – priroda, ljudsko tijelo i um, društvene institucije – smatraju se „sirovim materijalom“ za „konstrukciju“ kroz korištenje tehnologije, medicine, čak i zakona i javne politike. Ono što Papa naziva „tehnokratskom paradigmom“ podcrtava egzistencijalne ugroze s

kojima se danas suočavaju ljudski život i obitelj – od umjetne oplodnje i eksperimentiranja s embrijima, do kirurških manipulacija ženstvenošću i muževnošću potrebnih za „transgendernizam,“ do redefinicije braka te prisilne sterilizacije i politike pobačaja koji prevladavaju u nekim dijelovima svijeta.

Put naprijed

Suočavajući se s ovom širokom kulturološkom krizom obitelji, Crkva treba iznova navijestiti prekrasnu istinu o ljudskoj osobi i Božjem ljubavlju ispunjenom planu za Stvorenje i obitelj. „Najbolji način za vratiti muškarce i žene na njihovo pravo mjesto ... jest još jednom progovoriti o liku Oca koji stvara i koji je isključivi vlasnik svijeta,“ piše papa Franjo u *Laudato Si.* U središtu plana našeg Oca za svijet nalazimo bračni par i obitelj. Zbog toga Crkva ne može dopustiti svođenje braka i

obitelji na kulturološke izvedenice ili proizvoljne životne dogovore. Jer ako izgubimo obitelj, gubimo i Božji plan za naše živote i za svijet.

Brak i obitelj darovi su Stvoritelja koji su „upisani“ u red njegovog Stvorenja i izraženi u tjelesnim razlikama muškaraca i žena te njihovom pozivu na zajedništvo ljubavi koja je doživotno vjerna i plodna u stvaranju novog života. Papa Franjo to potvrđuje u *Laudato Si* i još jednom naglašava tijekom njegove cjelogodišnje **kateheze o obitelji**. Ljudska osoba je Božje „**remek djelo**,“ stvoreno s tijelom i dušom na njegovu sliku i priliku, rekao je Papa. Prirodne razlike između muškaraca i žena te njihova „komplementarnost“ stoje na „**vrhuncu božanskog stvaranja**,“ i zahtijevaju od para „zajedništvo i stvaranje, uvijek na Božju sliku i priliku.“

Ove temeljne istine o Stvaranju izvor su svega u što Crkva vjeruje, naučava i vrši u pogledu braka i obitelji.

Crkva je pozvana naviještati ove istine svijetu u svoj njihovoj punini i ljepoti. Pozvani smo učiniti sve što možemo za poduprijeti one parove i obitelji koji se trude živjeti ove istine – da budu „sveti supružnici“ i „svete obitelji.“ Crkva je također pozvana s nježnošću doprijeti do onih koji imaju problema u razumijevanju i življenju ovih istina. Ali Papa Franjo nas je također potakao čvrstim riječima da ne žrtvujemo istine Stvaranja u uzaludnom naporu „**zadovoljavanja ljudi**“ ili pokušaju da se učenja Crkve učine naizgled manje zahtjevnima. Na kraju prošlogodišnje izvanredne sinode upozorio je na „destruktivnu sklonost... koja u ime **prijetvorne milosti** povija rane bez da ih je prvotno očistila i zaliječila; koja uklanja simptome a ne uzroke i korijene.“ Ovo je često iskušenje

kada smo suočeni s ljudskom slabošću i nerazumijevanjem. Ali Papa nas podsjeća da ljubaznost i suosjećanje nikada ne mogu biti odvojeni od istine Božjeg plana. Savjest osobe jest sveta. Ali naša savjest je pouzdana samo ako je ispravno oblikovana u skladu s istinom koju je Bog upisao u naša srca i s ljubavlju ispunjenim planom kojeg ima za naše živote.

Riječi koje izgovaramo iz samilosti uvijek moraju biti istinite jer inače uopće neće biti milosrdne, već samo sentimentalni osjećaji. Govorenje ljudima onoga što žele čuti im nikada neće donijeti ništa dobro, osim ako ono što govorimo nije istina koju trebaju znati.

Svi mi u Crkvi, u ovim teškim vremenima, pozvani smo pratiti ljude, susresti se s njima gdje jesu i hoditi s njima u milosrđu, nježnosti i suosjećanju. Ali putovanje

kršćanskog života uvijek je putovanje obraćenja. Naše „odredište“ nije tamo gdje *mi* želimo ići, već tamo gdje nas Bog želi odvesti.

Trenutak za misiju

I dok ulazimo u posljednje dane Sinode, nalazim sebe kako se okrećem našim najnovijim svecima. Ne samo svetim supružnicima Sv. Louisu i Zélie Martin. Već i našem najnovijem američkom svecu, Sv. Juníperu Serra, koji je prokrčio put svetosti u Novom svijetu.

Vjerujem da svi mi u Crkvi trebamo novo misionarsko pouzdanje i hrabrost za vremena u kojima živimo. Zapravo, živimo u vremenu nade, novog misionarskog zamaha – u vremenu kada Crkva ima veliku priliku za novu evangelizaciju naših kontinenata i svijeta. Svakodnevno, dok se biskupi iz cijelog svijeta okupljaju u dvorani sinode, svjedoci smo stvarnosti da je Evanđelje

postalo dijelom kulture „svakog naroda pod nebom.“ Ovo je za mene bilo upečatljivo, ovo iskustvo univerzalne Crkve: shvatiti da je Crkva danas sposobna uistinu se moliti, naučavati i evangelizirati jednim glasom – kao jedna Božja obitelj, proistekla iz svakog puka, naroda i jezika, ujedinjena u našoj vjeri u Evanđelje i u zajedništvu sa Svetim Ocem u Rimu.

Uz jedinstvo u našem nauku i običajima te bogatu raznolikost naših mjesnih običaja narodne pobožnosti, Crkva ima na raspolaganju ogromna sredstva za odolijevanje pritiscima i svjetovnim moćima te za naviještanje Evanđelja novim generacijama.

Trebamo se suprostaviti „dogmama“ i „antropologiji“ naše kulture. Trebamo pronaći kreativne, pozitivne načine za naviještanje Boga kao Stvoritelja i za pokazati ljepotu

njegovog plana za ljudsku osobu i obitelj.

Računajući na zagovor Svete Obitelji iz Nazareta, moja molitva u ovom završnom tjednu jest da ćemo svi mi u Crkvi ostati ujedinjeni u našoj apostolskoj želji da budemo misionarski učenici. I da iskoristimo ovaj novi trenutak za pronijeti ljepotu Božjeg plana za naše živote i njegov izvorni san za Stvorenje – sve do na kraj zemlje.

Objavljeno 20. listopada u
„Catholic Herald“

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/sveti-supruznici-svete-
obitelji/](https://opusdei.org/hr-hr/article/sveti-supruznici-svete-obitelji/) (8.04.2026.)